

несълъ за тази цѣль до настоятелството, било му отказано. Той тогава се рѣшилъ самъ да извърши всичко. Намѣрилъ дѣски и условилъ майстори да ги изработятъ подъ негово ръководство, но скритомъ, като всичко е ставало въ една полусругена църква на мѣстото, което и сега още носи името „свѣтицата“. Намира се надъ Лѣсковъцъ, на пѣтя за Петропавловския манастир. Когато чиноветѣ били готови, пакъ скритомъ, нощемъ били прѣнесени въ училището „Св. Димитъръ“. Още на другия день, разбира се всичко е било узнато. Дошълъ единъ отъ чорбажиитѣ настоятелъ и като видѣлъ какво има, развикалъ се: какви сж тия станове тука, ти дѣцата ни безбожници ли ще правишъ“ и тръгналъ да вика още хора да дойдатъ и насѣкатъ съ брадвитѣ чиноветѣ, това „грозноново“ въведение. Но намирали се и по умни хора отъ този настоятелъ. Чичата на баща ми, който билъ сжщо отъ чорбаджиитѣ и черковенъ епитропъ билъ убѣденъ отъ баща ми отъ изгодността на чиновете, и той се възпротивилъ на изхвърлянето имъ. Прѣзъ това врѣме му се случила и друга много по голѣма неприятность. Имало слухъ, че Русия щѣла да прѣминава съ войскитѣ си въ Турция и да се бие за освобождението на християнитѣ. Това се говорило отъ всички. Единъ пѣтъ баща ми отишълъ въ едииъ дюкянъ, гдѣто е билъ дюкянжията и още единъ българинъ съ носия на селяниинъ отъ близкото село Миндя и говорили върху сжщото. Селянина, който обаче билъ турски шпионинъ, нападалъ руската войска, че била безнравствена. Баща ми, като не подозиралъ измамата се намѣсилъ въ разговора и съ възмущение отхвърлилъ обидитѣ върху православното войнство и изказалъ какво значение имало за насъ прѣминаването на рускитѣ войски отсамъ Дунава. Но слѣдъ нѣколко дни билъ арестуванъ безъ да му се казва защо. Дошли стражари отъ Търново, влѣзли въ конака и пратили да го викатъ безъ да му се каже защо. Още съ пристигането му го обвързали здраво и повели за Търново.

Ето какво пише той самъ за тази случка.

Когато ме караха срѣшна ме на пѣтя единъ познатъ другаръ. Тодоръ Турцовъ, и ме попита „кждѣ отивашъ“? — Азъ му показахъ съ очи къмъ небето! „Богъ знае“. — Бръкна въ джеба си и ми подаде два бешлика. Двама искрени приятели, когато се много обичатъ единъ другъ, за страданието на едного, като че някой духъ му обажда. Така и този мой приятелъ, като че нѣкой духъ му пришушналъ въ душата и позна, че отивамъ на гибель. Просълзи се, обърна се гърбомъ, улови се за челото и влѣзе въ стаята си, която къмъ пѣтя имаше два прозореца и отъ тамъ гледаше на